

което и списването на вестника трѣбва да бжде въ този духъ, далечъ отъ всѣка партийна подкладка. Това не единъ пѣтъ се е подчертавало и е спирало управляващитѣ въ БУС. Все таки, пакъ не пропускайтѣ случая, за да насочатъ вниманието на учителството къмъ широкосоциалистическата партия, като най-прогресивно течение, което ратува за възтѣржествуването на надигания се пролетариатъ или работническата класа. И това се прави съ съюзния органъ, който се издържа отъ измѣчената учителева пара, за насаждане пролетарския идеалъ въ неговата душа и увеличение кадритѣ на социалдемократията.

Колчемъ се е обръщало внимание на списвачитѣ отъ в. „Съзнание“ и „Учителска мисль“, все е отговаряно съ фразитѣ: „пѣленъ неутралитетъ сжществува въ гробищата“ или какъвъ ще бжде „такъвъ идиотски съюзъ, който е безъ знаме, безъ борба“, казва Ст. Ц. Баръмовъ въ бр. 15 отъ 31. XII. 1926 год. на в. „Съзнание“ и пр. много други и темъ подобни изрази.

Лично азъ, пѣкъ и всички учители несоциалисти, не обичатъ и не искатъ съ тѣхни пари да имъ се насажда социалистическа идеология — това нека става само съ паритѣ на социалиститѣ въ други вестници и списания, кждето може и иматъ достѣпъ.

Гореказаното проличава въ всѣки брой на вестника, както и въ „Учителска мисль“.

Но защо да бждемъ голословни, ще посоча като най-ярко доказателство червения брой 21 на в. „Съзнание“ отъ 7 априль 1919 г., гдето безъ всѣкакъвъ срамъ и свѣнъ е казано: „Основитѣ на капиталистическитѣ общества сж разтърсени или съборени, за да се изградятъ нови обществени организации... Народното учителство е призовано отъ историята не само да съдействува за тая социална трансформация, а да трѣгне авангардъ по пѣтя на нейното реализиране... Помнете, че вашата борба не е изолирана, че вашитѣ аспирации за пѣленъ граждански и политически животъ сж такива и на останалото държавно наемничество. Нѣщо повече, вашата борба за човѣшки права е такава и на цѣлата работническа класа. Прочие, превърнете съюзния празникъ въ тѣржествена манифестация за тия права“, се казва въ статията „Манифестирайте своитѣ права“, отъ Т. Димитровъ—„Днесъ се извършва революционно прераждане въ социалното положение на обществениятѣ класи и групи въ цивилизования свѣтъ. Човѣшкиятъ родъ се намира предъ или въ процеса на новъ обществено-политически ренесансъ“.

„Учителството, чийто трудъ е важна струя отъ цѣлия обществено-необходимъ трудъ, би трѣбвало да спечели отъ новитѣ обществени преобразувания. Новото време и новиятъ общественъ редъ, който се ражда съ такива конвулсии отъ досегашния, би трѣбвало да поставятъ учителската професия на подобащата ѝ висота, като достатѣчно и разумно създаватъ всички необходими предпоставки за това. Но това издигане не може да стане само отъ вънъ и чрезъ пасивно държане на самото учителство. Всичко се ражда и умира чрезъ борба. Разумната и легитимна борба на учителството ще намѣри рано или късно подкрепа въ здравитѣ и разумни сили на обществото. Учителството е частъ отъ работническата класа. Доколкото послед-